

De raad van beroep voor de directe belastingen te Alkmaar;

Gezien het op 3 februari 1956 bij de raad ingekomen beroepschrift van X te Z als gemachtigde van W te Y tegen de aanslag tot navordering van inkomstenbelasting, belastingjaar 1953, aan laatstgenoemde opgelegd door de inspecteur der belastingen te Y;

Gezien het op 1 mei 1956 bij de raad ingekomen verzoekschrift waarvan een afschrift op 4 mei d.a.v. aan belanghebbende is toegezonden;

Gehoord ter vergadering van 21 juni 1956 de inspecteur en de gemachtigde van belanghebbende, beiden voornoemd;

Overwegende dat aan belanghebbende, die voor de inkomstenbelasting, belastingjaar 1953, werd aangeslagen naar een zuiver inkomen van f.10.604,--, een aanslag tot navordering werd opgelegd naar een inkomen van f.15.406,--;

dat het verschil ad f.4802,-- gevormd wordt door een bedrag van f.5100,-- wegens een bijgetelde investeringsaftrek, vermeerderd met f.24,64 wegens niet aangegeven inkomen van de kinderen en verminderd met f.322,50, wegens een lijfrentepremie, die belanghebbende had verzuimd van zijn inkomen af te trekken;

dat het geschil alleen betreft de bijtelling van de eerste post van f.5100,-- en te dien aanzien door de inspecteur is gesteld dat belanghebbende voor zijn vissersbedrijf niet regelmatig boek houdt met geregelde jaarlijkse afsluitingen, zodat de bij art. 8a. van het besluit op de inkomstenbelasting omschreven investeringsaftrek ten onrechte door hem is toegepast;

dat de inspecteur ter motivering van zijn standpunt heeft aangevoerd dat appellant zijn zakelijke ontvangsten en uitgaven eenmaal per week aantekent in een doorschrijfboek, dat door de afdeling Visserij van het Landbouw Economisch Instituut wordt aanbevolen en waarin onder de zakelijke uitgaven niet alleen het loon van de deelvissers wordt vermeld, maar ook een gelijk bedrag dat belanghebbende als loon aan zichzelf toekent;

dat dit loon door het Landbouw Economisch Instituut als ondernemersloon wordt aangemerkt, doch appellant het beschouwt als de privé-onttrekkingen, hetgeen niet juist is omdat in werkelijkheid voor privé geheel andere bedragen worden opgenomen, zodat bedoeld ondernemersloon voor de fiscale winstberekening geen

enkele betekenis heeft;

dat de gegevens uit het doorschrijfboek worden overgebracht in een, door appellants boekhouder bijgehouden tabellarisch kas-bankboek, waarbij aan het eind van het jaar een afboeking plaats vindt van het, volgens dit boek aanwezige kasverschil ten opzichte van het per de balansdatum geschatte kassaldo;

dat, waar de privéopnamen niet tot de juiste bedragen worden geboekt, het kasgeld op de balansdatum wordt geschat en kascontrole nimmer wordt toegepast, geen waarborg bestaat dat het berekende resultaat gelijk is aan het werkelijke resultaat, omdat een niet geboekte ontvangst uit de boekhouding niet kan blijken, hetgeen bevestigd wordt in het jaar 1954, toen volgens de boekhouding een kastekort van enkele honderden guldens moest bestaan, dat echter tot duizenden guldens steeg, toen bekend werd dat een belangrijke ontvangst niet was verantwoord;

dat een zodanige boekhouding niet als regelmatig kan worden aangemerkt, zodat de oorspronkelijk toegestane investeringsaftrek diende te vervallen;

Overwegende dat gemachtigde heeft gesteld dat appellant in 1953 wel degelijk regelmatig heeft boekgehouden met geregelde jaarlijkse afsluitingen, dat in 1954 een fout is gemaakt, die misschien aanleiding zou kunnen geven tot de conclusie dat de boekhouding in 1954 niet regelmatig is geweest, doch dit aan een, voor het jaar 1953 verleende investeringsaftrek niet in de weg behoeft te staan;

Overwegende dat deze stelling van gemachtigde inhoudt dat de regelmatigheid der boekhouding slechts ter beoordeling staat in het jaar waarin de investeringsaftrek wordt toegepast;

dat de raad dit standpunt niet deelt, immers uit art. 8a. van het besluit op de inkomstenbelasting, waarbij is voorgeschreven dat slechts investeringsaftrek wordt verleend "indien de belastingplichtige voor zijn bedrijf of beroep regelmatig boekhoudt met geregelde jaarlijkse afsluitingen" volgt, dat de wetgever een administratie op het oog heeft die over een reeks van jaren regelmatig is bijgehouden en waaruit b.v. moet kunnen blijken dat het geïnvesteerde later voor meer dan f.3000,-- is verkocht of naar een privévermogen is overgegaan, in welke gevallen het bepaalde bij art. 8a. lid 2 en lid 4 van het besluit in werking treedt;

dat gemachtigde voorts heeft gesteld dat de boekhouding wel degelijk voldoet aan de eis van regelmaat met geregelde jaarlijkse afsluitingen en dat de in 1954 gemaakt fout die administratie niet tot een onregelmatige stempelt;

dat belanghebbende immers het door hem geboekte loon inderdaad voor zijn privé heeft aangewend, uitgaande van de gedachte dat zijn huishouding moest functioneren met evenveel geld als zijn deelvissers verdienden;

dat gemachtigde ter staving van deze stelling het tabellarisch kas-bankboek ter vergadering aan de raad ter inzage heeft verstrekt en daaruit is gebleken dat de bedrijfsontvangsten, verminderd met de bedrijfsuitgaven, de als loon geboekte bedragen en de betaalde belastingschulden, die per bank werden voldaan, een kassaldo opleverden van f.457,57, welk saldo, zoals gemachtigde stelde en de inspecteur niet betwistte, na summiere opnamen met de kas per 31 december 1953 vrijwel in overeenstemming bleek te zijn;

dat in 1954 een gelijk systeem is gevolgd en de door de inspecteur gesignaleerde onregelmatigheid op een fout van de boekhouder bleek te berusten, die een door belanghebbende in de klad kasadministratie wel verantwoorde ontvangst van de afslag te U – waar belanghebbende nimmer veilde – door een misverstand niet had opgenomen, temeer omdat belanghebbende daarvan zijn “ondernemersloon” nog niet had opgegeven als gevolg van het feit dat hij deze post met zijn deelvissers nog niet had kunnen afrekenen;

dat ook deze feiten door de inspecteur niet zijn weersproken en dus vast staan, zodat aannemelijk is dat hier te goeder trouw een vergissing is begaan;

Overwegende dat een boekhouding die regelmatig wordt bijgehouden niet tot een onregelmatige wordt wanneer slechts één fout, die te goeder trouw is gemaakt, tot een verkeerde winstberekening heeft geleid;

dat ten deze echter de vraag kan worden gesteld of de onderwerpelijke boekhouding voldoet aan de eis van regelmaat met geregelde jaarlijkse afsluitingen, als bedoeld in art. 8a. van het besluit inkomstenbelasting;

dat dit begrip ook werd gebruikt in art. 9 van het besluit, voordat dit door de wet belastingherziening 1950 werd vervangen, immers daar was bepaald dat de winst voor belastingplichtigen, die regelmatig boekhouden met geregelde jaarlijkse afsluitingen gepaard gaande met een inventarisatie, gesteld wordt op het verschil tussen het zuivere beroeps- of bedrijfsvermogen bij het einde en bij het begin van het boekjaar, verhoogd met het geldelijk beloop van de onttrekkingen en verminderd met het bedrag van de ingebrachte kapitalen;

dat, wilde men dus de winst volgens dit voorschrift bepalen, uit de boekhouding de privéopnamen duidelijk moesten blijken, zodat een administratie die slechts bedrijfsontvangsten en bedrijfsuitgaven vermeldde en waarbij het verschil tussen het administratieve en het werkelijke kassaldo aan het eind van het jaar als een sluitpost naar privé werd geboekt, niet kon worden aangemerkt als een regelmatige boekhouding in de zin van dit wetsvoorschrift;

dat de wetgever echter naar 's raads oordeel in art. 8a. van het besluit niet het

beginsel van art. 9 (oud) heeft overgenomen immers in eerstgemeld wetsvoorschrift slechts wordt gesproken van de belastingplichtige die voor zijn bedrijf of beroep regelmatig boekhoudt met geregelde jaarlijkse afsluitingen en niet meer van inventarisatie, van het geldelijk beloop der onttrekkingen en het bedrag der ingebrachte kapitalen;

dat dus voor het verlenen van de investeringsaftrek een boekhouding voldoende is wanneer de bedrijfsontvangsten en bedrijfsuitgaven regelmatig worden bijgehouden en de administratie geregeld jaarlijks wordt afgesloten, ook al vindt geen kascontrole plaats en ook al worden de privéuitgaven als sluitpost geboekt;

dat de investeringsaftrek met de winst van het bedrijf niets te maken heeft, immers een extra-comptabele aftrek is, zodat een boekhouding voor de toepassing van deze aftrek acceptabel kan zijn, al zou zij voor de winstbepaling moeten worden verworpen;

dat gemachtigde er terecht op heeft gewezen dat de boekhouding de volledige controle op het investeringsobject moet toelaten, hetgeen ten deze het geval is, immers de in 1954 gemaakte fout het investeringsobject onverlet laat;

dat belanghebbende dus geacht kan worden voor zijn bedrijf regelmatig boek te houden, door regelmatig zijn ontvangsten en uitgaven aan te tekenen, terwijl hij eveneens zijn administratie geregeld jaarlijks afsluit, doch hem dan ten onrechte de investeringsaftrek is ontnomen;

Vernietigt de bestreden aanslag tot navordering.

Aldus gedaan in 's raads vergadering op 21 juni 1956 door de Heren Mr. F.G.G. Boerrigter, voorzitter Mr. J. Belonje en F.N. Spaan, leden, in tegenwoordigheid van Mr. H. Schuurman, secretaris.

Schuurman

Boerrigter

Secretaris

Voorzitter